

Och. Elternastek Emilia
urodz. w Kremyżu 1904 r.

7148

448

Arrestacja i uwięzienie z pobytu w Rosji.

Tomniotom ten straszny dzień 13 kwietnia 1939 roku, dzień pełen
agroz i płaczu tysięcy rodzin wyrwaną jak bezbronne jaskółka
ze swoich gniazd. Wymierzono mi na Sybir, za „mój” mój
mój ojciec Adam, który był technikiem portowym w Kremyżu,
długoletnim pracownikiem dwójki D.O.K. Kremyż, oraz
organizatorem tej pracy w roku 1939. Straszna przerytym
chwile, kiedy w nocy pięciu uzbrojonych enkawidystów
w tonieli do mojego mieszkania, po to ariety aresztować
mnie, i pomocnika Gajda Antoniego który, jako Polski
ceciar ukrywał się pod obcym nazwiskiem, i przez ten tydzień
przeżył u mnie. Tomniotom chwile jak strykiem tajno
przejęte organizacyjną, a utrudę przysłać miłom ręką.
To mi nie odstraszało, przeciwnie doświadczyłem wstąpić
wśródnie gdy chodziło o sprawy Polskie. Dzień 10 marca 1940 roku
w nocy w godzinach 2:00 rano moje ramienie się w „sodome
i gomory” zostali mnie mój ojciec oraz pomocnik Gajda jako
sędziomali papiery obywatela wojskowego, dalej znaleźli też
wzrost mapy, oraz broń. Chyba przy skroni wyprawiono
tych nieszczęśliwca, którzy odpowiedzieć mieli jako szpiegi.
Pomocnik Gajda skazano na 10 lat więzienia, mój ojciec
na karę śmierci, mnie chwytano i zostawili, chyba po to, ariety
mogła usunąć z piwnicy czerwone karabiny, dmuchawki
i pistolety. Później te po uwięzieniu do kamatu rabnał,
i przechował plut, Florczak Stanisław. Dzień 13 kwietnia
był dniem najciemniejszej mojej losowości, nie dlatego że w jednej
chwili straciłem wszystko, nie dlatego że nie pozwolono mi
zabrać ze sobą koszulkę do zmiany, to dlatego nie miał
znaczenia. Ale gorsza była wiedza mój pranie że do
obłędli, jak na kolanaach pranie nacelnika W.K.W.D.

arety mi pozwoli widzieć się i pożegnać mają stawa i chorą
matkę. Dwoje na Sybir było ciężko, i zdawało by się mogło że ten
powrót, krótki i słaby stawał się naszym, który ten był
bohaterem w wyjeździe na Sybir za sprawy polskie. Ciężko było
moje życie na północnym Karackstanie, nie raz chwiałem się
z głodu, zaczęłam pracować na fermie, trudno było nauczyć
się krajowy obić, i oddać mój mleko, za 1 litr płacano
3 kopiejki. Właśnie myślałam wrócić do domu, wyprucono mnie i
zostawiono do kopania kamion, tam też walczyłam się brami
moje nie tak nad moją niedolę, jak nad dziećmi którym
wypadało z ręki ciężka łopota. Takim biednym był jedyny syn
Ryszard generała Deliniskiego, trudno też wspomnieć tego
momentu jak głodna i zmęczona p. generałowa Deliniska
przytępiła piśno kilkanaście kłm do naszej fermy psów, arety
za złoto, i futra dostać furę kinnaku (opat) i coś do zjedzenia.
P. generałowa poprosiła do siebie, i nakarmiła, utrumiona
moją bogactwem, to podawała chleb posmarowany smalcem
i słodką herbatę. Zaczęła coś mówić o wdzięczności, ale nie
pozwoleń do konicyi pisać aby jadać z jej ręki i widać
miejscu gdzie biedne mogła wręczyć te wspomnienia mojej
i duszy. Spółnicy polskimi na fermie byli solidarni, to też po
zwerstowaniu studenta Leona Bonwiarke (syna wywiadowcy)
i skazanego na ciężkie więzienie za niewłaściwą politykę polską
p. wyłuskał nas bardzo. I miewi z głodu pracownika partyi w Wremyjski
Melonka nakarmiła nas, to też kiedy nowość dni naley oswobodzenia
11 sierpnia 1941 roku, słysząc słowa entuzjastyczne p. lary są wolni
remolkałem z radością. Myślę że jestem już wolna, nie wiedziałem że
wzrywa się druga próba cieżniejsza, że niechciały las nakarmić ciebie.
Bo dwoje do Wólnej Ojczyzny jest daleko i nuda jeszcze daleko opier. Gorsze
było kilka tygodniową partyi w Ozi, okropne warunki i ciężkie oraz
hygieniczne setki Polaków przetrwały życie. Wiedziałem, że biedne
matka wstania ciężką swoją ciężką na partyi Ojczyzny, tu
znowu mój ciężki ciężki wzmieszony przez swoich współpracowników

niechciał ber lininy, imy mowa cieżnie między do gory
z myśleniem i głodu, na dwulecie jedyny p. na wsi wypada jak
wyjście, napatrywały się w jeden punkt mowi o wolności, o Polsce
i powrocie do wsi. Mówi o wdzięczności do której serce jej tak się wróci,
takimi słowami konicya się jej manenia, konicya się jej życie.
Dalej okropna epidemia tyfusu i tężca oraz brzusnego
niechciały niechciały polskie serce. W kolchozie Kalinin
i Wosnyjar (Urtek Sten) na 500 Polaków przeniósł się do
niechciały 150 osób. Straszna cholera i miewi nie wytrwała
stony, ani miewi. Takie miewi życie to był 39 pewnego
lekarza z Krasowa własnymi rekami przy pomocy pięciu
Polaków napatrywały. Mówi mi jeszcze nie jest skonieczony
kijki Boy pozwoli mi powrócić do kraju muszę oddać ostatnie
słowa i fotografie wny i dzieci zmarłego doktora.
Bluzostanie dzień 15 marca 1942 kiedy epizodem Kolchoz
i przyjechałam do polskiej placówki w Komasuti, dzięki pułkowi
ciemnowi dostaliśmy się na listę do wyjazdu w granice.
Do portu w Vachteri przyjechałam czwartego kwietnia, na czele
z p. Generałem Bonim Spiechowierem. Do kilku dniowym
odpoczynku zostaliśmy się do pracy w Głównym Szpitalu Cywil
m. Cheranie, i przez 8 miesięcy comitowaliśmy i tworzyliśmy
odstawiamy swe usługi, tym cieżnie ludzkim który przyjeżdża
z Rosji. Dni wywołanie nowego oblicza się, chociaż wolnym
jeżere krokiem jednak obliczamy się do granic polski.
W tej chwili przypominam mi się mowa Tetmajera
pali się sariat do około "Oby ten stromień nie przyniosł
nam nic innego, jak tylko to co już raz przyniosł
Ojcom naszym - Muzycerstwo i Wyzwolenie."
Cytowaliśmy
Gedera dnia 14.3.1943